

นางพิมพ์พัชร อริยะฉานกุล
นิติกร สำนักกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๗๐๑ - ๓๗๐๓/๒๕๕๙ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๓๓/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ /๒๕

ระหว่าง	{	นางกรณิการ์ สุรศิลป์ (บุมนุช)	ผู้ฟ้องคดี
		สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๑ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๓๔/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่/๒๕

ระหว่าง	{	นางกรณิการ์ สุรศิลป์ (บุมนุช)	ผู้ฟ้องคดี
		ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๒ กรมบัญชีกลาง ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

๑. ข้อเท็จจริงในคดีโดยสรุป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์คำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๔๓๑/๒๕๔๙ และคดีหมายเลขดำที่ ๓๓๕/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๔๑ - ๕๔๒/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา) ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้รวมคดีหมายเลขดำที่ ๔๓๑/๒๕๔๙ และคดีหมายเลขดำที่ ๓๓๕/๒๕๕๐ เข้าด้วยกัน โดยให้คดีหมายเลขดำที่ ๔๓๑/๒๕๔๙ เป็นสำนวนคดีหลัก และกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และกรมบัญชีกลาง เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

ขณะเกิดเหตุคดีนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ๕ โรงพยาบาลปรังค์กู อำเภอปรังค์กู จังหวัดศรีสะเกษ มีหน้าที่จัดทำบัญชีควบคุมดูแลการเงิน รายรับและรายจ่ายและเขียนเช็คลงลายมือชื่อส่งจ่ายร่วมกับผู้มีอำนาจอื่นแล้วนำเช็คไปขึ้นเงินรับเงินตามเช็คเพื่อนำไปบริหารราชการภายในของโรงพยาบาลปรังค์กู โดยมีผู้อำนวยการโรงพยาบาลปรังค์กู ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ดังนี้ ๑. นายสมศักดิ์เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (เดือนกันยายน) ๒. นายวิริยยุทธเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ (เดือนเมษายน) ๓. นายอัครเดชเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ (เดือนพฤษภาคม ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖) ขณะเกิดเหตุคดีนี้โรงพยาบาลปรังค์กูได้มีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการเก็บรักษาเงินซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบตรวจสอบความถูกต้องเงินคงเหลือประจำวันลงลายมือชื่อในรายงานคงเหลือในสมุดเงินคงเหลือประจำวัน ซึ่งมีข้าราชการในโรงพยาบาลปรังค์กูได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเก็บรักษาเงินลงลายมือชื่อในเช็คส่งจ่ายเงินและเบิกเงินเพื่อใช้จ่ายในราชการของโรงพยาบาลปรังค์กูร่วมกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลและผู้ฟ้องคดี ดังนี้ ๑. นางเย็นจิ ๒. นางกาญจนา ๓. นางอนงค์ ๔. นางณัฐชยา ครอบงุมยุทธ

ต่อมาระหว่างวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายในสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษได้ทำการตรวจสอบระบบการเงินการบัญชีของโรงพยาบาลปรังค์กู อำเภอปรังค์กู จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า จำนวนเงินในระบบบัญชีของโรงพยาบาลไม่ตรงกับข้อมูลการเงินในบัญชีของโรงพยาบาลจากธนาคารซึ่งอาจมีการทุจริตของเจ้าหน้าที่การเงินของโรงพยาบาลปรังค์กู จังหวัดศรีสะเกษ จึงมีคำสั่งที่ ๑๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบการเงินการบัญชีของโรงพยาบาลปรังค์กู ผลการตรวจสอบ ปรากฏว่า พบความผิดปกติในการเบิกจ่ายเงินของโรงพยาบาลในช่วงระยะเวลา ๕ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยเจ้าหน้าที่การเงิน คือ ผู้ฟ้องคดี ปลอมแปลงเช็ค จำนวน ๗๔ ฉบับ เบิกเงินจากธนาคารจำนวนทั้งสิ้น ๒๑,๗๖๘,๘๓๙.๑๔ บาท ซึ่งในจำนวนนี้เป็นค่าใช้จ่ายโรงพยาบาลเพียง ๒,๙๙๖,๐๕๓.๓๙ บาท

ส่วนที่เกินมา ๑๙,๗๐๐,๙๑๗.๕๓ บาท ผู้ฟ้องคดียกออกไป โดยเงินส่วนใหญ่ที่ยกออกไปได้ออนเข้าบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี จึงมีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอปรังค์ภูให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีกับพวกอีกสี่ราย คือ ๑. นายพิภพ สุรศิลป์ ซึ่งเป็นสามีของผู้ฟ้องคดี ๒. นางวรารภรณ์ วงศ์จันทร์ ซึ่งเป็นพี่สาวของผู้ฟ้องคดี ๓. นายสมร วงศ์จันทร์ ซึ่งเป็นพี่เขยของผู้ฟ้องคดี ๔. นางสาวจันทิมา แจ่มกระจ่าง ซึ่งเป็นเพื่อนของผู้ฟ้องคดี ในความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลจังหวัดศรีสะเกษมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ ลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดี ๒๐ ปี ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดศรีสะเกษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๔๖๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่เพื่อหาตัวผู้ต้องรับผิดชอบและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้กระทำผิดต้องชดใช้ในกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้สอบข้อเท็จจริงจากพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องและพยานเอกสาร ทั้งได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดีที่ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำจังหวัดศรีสะเกษ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลับด่วนมาก ที่ สธ ๐๒๐๔/๔๓๔ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ ถึงผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขอให้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดจะเข้าทำการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ ซึ่งเรือนจำจังหวัดศรีสะเกษได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้เดินทางไปสอบปากคำผู้ฟ้องคดีที่เรือนจำจังหวัดศรีสะเกษในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ และเมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้สอบข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว ได้ทำรายงานการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีความเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความจงใจก่อให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐจึงมีมติให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายในอัตราร้อยละร้อย คิดเป็นเงิน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๖/ว.๑๒๑ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ เรื่อง หลักเกณฑ์การชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบด้วยเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๓/๒๘๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ส่งสำนวนการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีการทุจริตเงินของโรงพยาบาลปรังค์ภูเป็นเงินจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ให้กระทรวงการคลังตรวจสอบตามข้อ ๑๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ทางราชการคิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ และได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๐/๒๕๐ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ ส่งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้กระทรวงการคลังทราบ กระทรวงการคลัง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาสำนวนการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแล้ว มีหนังสือที่ กค ๐๔๐๖.๔/๐๙๐๑๙ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๐ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ตามสำนวนการสอบ

ข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดรับฟังได้ว่า ในการชำระหนี้หรือเบิกถอนเงินของโรงพยาบาล
ปรังค์กู เมื่อเจ้าหน้าที่ดำเนินการเสนอผู้บังคับบัญชาขออนุมัติเบิกจ่ายเงินให้แก่เจ้าหน้าที่ โดยทาง
โรงพยาบาลจะจ่ายเช็คโดยถอนเงินออกจากบัญชีเงินฝาก ในเช็คจะมี ๒ ส่วน คือ ส่วนที่เป็น
ต้นเช็คและตัวเช็ค ซึ่งมีผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ๕ เป็นเจ้าหน้าที่
จัดทำบัญชีและการเงินของโรงพยาบาลเป็นผู้เขียนเช็คทั้ง ๒ ส่วน แล้วเสนอผ่านนางอนงค์
หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป ก่อนเสนอผู้มีอำนาจลงชื่อสั่งจ่ายเงิน หลังจากที่ผู้มีอำนาจสั่งจ่ายลงชื่อ
ครบถ้วนแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้นำเช็คไปเบิกถอนเงินออกจากธนาคารเพื่อนำมาใช้จ่าย
ของโรงพยาบาลหรือชำระหนี้แก่บุคคลภายนอก แต่ก่อนที่จะนำเช็คไปเบิกถอนเงินผู้ฟ้องคดี
ได้แก้ไขรายการในเช็คโดยเติมตัวเลขและตัวอักษรเพื่อเพิ่มจำนวนเงิน รวมทั้งแก้ไขเปลี่ยนแปลง
รายการชื่อผู้รับเงิน แล้วเบียดบังเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความ
เสียหายคิดเป็นเงิน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่การเงินโรงพยาบาล
ปรังค์กู ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้อาศัยโอกาสในตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้เขียน
รายการในเช็คและเป็นผู้นำเช็คไปเบิกถอนเงินรวมทั้งหมด ๘๘ ฉบับ เมื่อนำต้นเช็คเปรียบเทียบกับ
เอกสารแสดงการเคลื่อนไหวของเงินในบัญชีเงินฝากธนาคารแล้ว คิดเป็นเงินส่วนต่างที่
ทางราชการได้รับความเสียหายจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท พฤติการณ์เป็นการจงใจกระทำละเมิด
ต่อทางราชการ จึงให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายเต็มจำนวน คิดเป็นเงินจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท
ตามนัยมาตรา ๑๐ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหม
ทดแทนแก่ทางราชการเป็นเงิน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ
๐๒๐๑.๐๕๓/๔๒๖๒ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๐ ว่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น วินิจฉัยยืนตามคำสั่งเดิม
คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๒๐/๒๕๕๙
ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ ทั้งฉบับและคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐
กับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๓/๔๒๖๒
ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๐ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
เต็มจำนวนความเสียหายจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท แล้วให้กำหนดค่าเสียหายเสียใหม่ให้ถูกต้อง
ตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙
คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์คำพิพากษา
ของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

๒. ประเด็นพิจารณาวินิจฉัย

คดีนี้มีประเด็นต้องพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อผู้แต่งตั้งได้รับผลการพิจารณาของคณะกรรมการแล้ว ให้วินิจฉัยสั่งการว่ามีผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ และเป็นจำนวนเท่าใด แต่ยังมีต้องแจ้งการสั่งการให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ วรรคสอง กำหนดว่าให้ผู้แต่งตั้งส่งสำนวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันวินิจฉัยสั่งการให้กระทรวงการคลังเพื่อตรวจสอบ เว้นแต่เป็นเรื่องที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนดว่าไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ และวรรคห้า กำหนดว่าให้กระทรวงการคลังพิจารณาให้แล้วเสร็จก่อนอายุความสองปีสิ้นสุดไม่น้อยกว่าหกเดือน ถ้ากระทรวงการคลังไม่แจ้งผลการตรวจสอบให้ทราบภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ผู้แต่งตั้งมีคำสั่งตามที่เห็นสมควรและแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าเมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาเสร็จแล้ว ให้ผู้แต่งตั้งมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังและแจ้งคำสั่งนั้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ และวรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐที่เสียหายตามวรรคหนึ่งสั่งการตามความเห็นของกระทรวงการคลัง ให้ผู้แต่งตั้งดำเนินการเพื่อออกคำสั่งให้ชำระค่าสินไหมทดแทน

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิด ได้วินิจฉัยสั่งการเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการฯ ที่เสนอว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ทำการแก้ไขรายการในเช็คแล้วทุจริตยกเงินในเช็คของโรงพยาบาลปรังค์กูไปนั้น เป็นการจงใจทำให้ราชการเสียหาย จึงมีมติให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละร้อย คิดเป็นเงินจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ดังนั้น วันที่หน่วยงานรัฐถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงเริ่มนับจากวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยสั่งการดังกล่าว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งสำนวนการสอบสวนให้กระทรวงการคลังตรวจสอบตามหนังสือ ด่วนมาก ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๓/๒๘๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่กระทรวงการคลังมิได้ตรวจสอบให้แล้วเสร็จก่อนอายุความสองปีสิ้นสุดไม่น้อยกว่าหกเดือน คือภายในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รอความเห็นของกระทรวงการคลังตามข้อ ๑๗ วรรคห้า ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาเป็นเวลา ๑ ปี ๕ เดือน ๒๖ วันแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เกรงว่าจะขาดอายุความ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวนดังกล่าว หลังจากนั้น กระทรวงการคลังได้แจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ตามหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖/๐๙๐๑๙ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๐ โดยเห็นด้วยกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แก้ไขคำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ที่ยังไม่มีความเห็น

ของกระทรวงการคลัง ดังนั้น คำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ จึงมิได้เป็นการมีคำสั่งใหม่ แต่เป็นการแก้ไขคำสั่งเดิม ซึ่งยังไม่มีความเห็นของกระทรวงการคลัง เมื่อคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ เป็นการแก้ไขคำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ จึงมีอาจถือว่าคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ออกเมื่อพ้นกำหนดอายุความ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

ประเด็นที่สอง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ และคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกหรือค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพนักงานการเงินและบัญชี ๕ ฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลปรังค์กู อำเภอลำปาง จังหวัดศรีสะเกษ มีหน้าที่รับจ่ายเงินและจัดทำบัญชีของโรงพยาบาลปรังค์กู รวมทั้งมีหน้าที่เบิกถอนเงิน เชียนเช็ค และลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คของโรงพยาบาลปรังค์กู ร่วมกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลปรังค์กูและผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อในเช็คอีกคนหนึ่งคนรวมเป็นสามคน โดยมีเงื่อนไขในการส่งจ่ายเช็คของโรงพยาบาล คือ มีผู้ร่วมลงลายมือชื่อในเช็คสองในสาม จึงสามารถส่งจ่ายเช็คของโรงพยาบาลได้ รวมทั้งต้องมีลายมือชื่อของผู้อำนวยการโรงพยาบาลร่วมด้วยทุกครั้ง ในทางปฏิบัติการเบิกถอนเงินจากธนาคารเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในโรงพยาบาลหรือชำระหนี้ให้แก่บุคคลภายนอกนั้น โรงพยาบาลจะใช้เช็คในการเบิกถอนโดยส่งจ่ายในนามผู้ฟ้องคดีเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็มีบางกรณีที่โรงพยาบาลจะส่งจ่ายเช็คให้แก่บุคคลภายนอกโดยตรง กรณีที่โรงพยาบาลส่งจ่ายเช็คในนามของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่เบิกถอนเงินจากธนาคารแล้วนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในโรงพยาบาลหรือชำระหนี้ให้แก่บุคคลภายนอก โดยขั้นตอนของการเบิกถอนเงินจากธนาคารนั้นเมื่อเจ้าหน้าที่ได้เสนอขออนุมัติเบิกจ่ายเงินและผู้บังคับบัญชาได้อนุมัติแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะทำหน้าที่เขียนเช็คทั้งต้นขั้วเช็คและปลายเช็คเสนอผ่านหัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไปซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดี ก่อนให้ผู้มีอำนาจส่งจ่ายเงินลงลายมือชื่อในเช็ค หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้นำเช็คไปเบิกถอนเงินจากธนาคาร ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้อาศัยโอกาสในตำแหน่งหน้าที่ราชการที่เป็นผู้เขียนรายการในเช็คและเป็นผู้นำเช็คไปเบิกถอนเงิน เมื่อผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายได้ลงลายมือชื่อครบถ้วนแล้วได้ทำการแก้ไขรายการจำนวนเงินในเช็คทั้งตัวเลขและตัวอักษรให้เพิ่มขึ้น รวมทั้งแก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อผู้รับเงิน แล้วเบียดบังเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตน รวมเช็คทั้งหมด ๘๘ ฉบับ เมื่อนำต้นขั้วเช็คเปรียบเทียบกับ

กับการเคลื่อนไหวของเงินในบัญชีเงินฝากธนาคาร คิดเป็นเงินส่วนต่างที่ทางราชการได้รับความเสียหาย เป็นเงิน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจกระทำละเมิดต่อทางราชการ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ตาม นัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่ง จะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าการละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวม ให้หักส่วนแห่งความรับผิดดังกล่าวออกด้วย วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่การละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่หลายคน มิให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับและเจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะส่วนของตนเท่านั้น จากบทบัญญัติข้างต้น เห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายมิได้มุ่งหมายให้หน่วยงานของรัฐเรียกชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจนเต็มจำนวนความเสียหาย โดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมที่จะมีต่อเจ้าหน้าที่แต่ละคน โดยไม่ให้เป็นการบั่นทอนขวัญกำลังใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก การที่เจ้าหน้าที่ดำเนินกิจการต่าง ๆ ของหน่วยงานของรัฐ หาได้เป็นไปเพื่อประโยชน์อันเป็นการเฉพาะตัวไม่ ประกอบกับการให้ดุลให้โทษแก่เจ้าหน้าที่เพื่อควบคุมการทำงานของเจ้าหน้าที่ซึ่งมีวิธีการในการบริหารงานบุคคลและการดำเนินการทางวินัยกำกับดูแลอีกส่วนหนึ่ง อันเป็นหลักประกันมิให้เจ้าหน้าที่ทำการใด ๆ โดยไม่รอบคอบอยู่แล้ว การที่หน่วยงานของรัฐจะใช้สิทธิให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์สำคัญ ๓ ประการ คือ (๑) ต้องคำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณี (๒) หากการละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวม ต้องหักส่วนความรับผิดดังกล่าวออกด้วย และ (๓) กรณีละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่หลายคน มิให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ

คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ และคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละร้อยของค่าเสียหายทั้งหมดจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท เนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยความจงใจ เจตนาทุจริตที่จะกระทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหาย นอกจากผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามส่วนที่แต่ละคนประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ไม่ตรวจสอบควบคุมในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือในฐานะที่มีได้ใช้ความระมัดระวังในการลงลายมือชื่อในเช็คในฐานะผู้มีอำนาจสั่งจ่าย จึงมิใช่การรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร่วมกับผู้ฟ้องคดีในฐานะลูกหนี้ร่วมที่ผู้ฟ้องคดีกระทำการโดยทุจริต ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีไม่เจตนากระทำโดยทุจริต ทำให้ผู้ถูกฟ้อง

คดีที่ ๑ เสียหาย บุคคลที่เกี่ยวข้องทั้ง ๕ ราย ก็ไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในส่วนที่ตนประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงดังกล่าวแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น ความเสียหายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีผลมาจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีโดยตรง ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายทั้งจำนวน กรณีจึงเป็นการรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนคนละส่วนกัน โดยมีบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ ๑. นายสมศักดิ์ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลปราณบุรี ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๓ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และในฐานะผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คร่วมกับผู้มีอำนาจอื่น ๒. นายวิริยฤทธิ์ในฐานะผู้อำนวยการโรงพยาบาลปราณบุรี ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ และในฐานะผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คร่วมกับผู้มีอำนาจอื่น ๓. นายอัครเดชในฐานะผู้อำนวยการโรงพยาบาลปราณบุรีระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงปีปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๐) และในฐานะผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คร่วมกับผู้มีอำนาจอื่น ๔. นางอนงค์หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไปในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดี และในฐานะผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คร่วมกับผู้มีอำนาจอื่น ๕. นางกาญจนาในฐานะเป็นผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คร่วมกับผู้มีอำนาจอื่น ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้ฟ้องคดีโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๑๕๘-๑๑๖๒/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ให้นางกาญจนารับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ราชการ เป็นเงิน ๖๒๒,๖๘๕.๐๘ บาท นายอัครเดช เป็นเงิน ๓,๕๙๒,๕๖๕.๙๐ บาท นายวิริยฤทธิ์ เป็นเงิน ๕๕๐,๐๐๐ บาท นายสมศักดิ์ เป็นเงิน ๖,๕๐๙,๒๒๒.๕๘ บาทและนางอนงค์ เป็นเงิน ๕,๘๘๗,๒๓๖.๗๘ บาท ซึ่งในคำสั่งดังกล่าวได้ระบุว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากผู้ฟ้องคดี เมื่อนำมารวมกับจำนวนเงินที่นางกาญจนา นายอัครเดช นายวิริยฤทธิ์ นายสมศักดิ์ และนางอนงค์ได้ชดใช้เกินมูลค่าความเสียหาย ให้คืนเงินส่วนที่ได้รับไว้เกินแก่บุคคลดังกล่าวตามสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบที่ได้รับชำระไว้ต่อไป กรณีจึงมีอาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายเกินกว่าความเสียหายที่แท้จริง

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดค่าเสียหายเสียใหม่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลปกครองสูงสุด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท จึงเป็นการออกคำสั่งที่ขัดด้วยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ส่วนประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๑.๑/๐๕๓/๔๖๖๒ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๐ นั้น เห็นว่า หลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีของศาลที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณารรคดีต่าง ๆ ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย ซึ่งเป็นหลักกฎหมายวิธีสบัญญัติที่ว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลที่ชี้ขาดคดีต้องตัดสินตามข้อหาในคำฟ้องทุกข้อ แต่ห้ามมิให้พิพากษาหรือทำคำสั่งให้สิ่งใด ๆ เกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏตามคำฟ้อง เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองตามนัยข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้มีคำขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ข้างต้น ศาลจึงมีอาจพิพากษาเกินคำขอได้

๓. ผลคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ทั้งฉบับและคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๑๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ กับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๓/๔๒๖๒ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๐ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เต็มจำนวน ความเสียหายจำนวน ๒๒,๕๔๘,๙๔๗.๑๐ บาท แล้วให้กำหนดค่าเสียหายเสียใหม่ให้ผู้ต้องตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง **อ**